

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 94 0 К 027763 19 Квлз
Бања Лука, 07.08.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђених С.Р. и К.Б., због продуженог кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости њихових бранилаца, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Требињу број 94 0 К 027763 18 Кж од 18.09.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.08.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија.

Образложење

Правноснажном пресудом Основног суда у Фочи број 94 0 К 027763 17 К од 22.03.2018. године, потврђеном пресудом Окружног суда у Требињу број 94 0 К 027763 18 Кж од 18.09.2018. године, оглашени су кривим оптужени С.Р. и К.Б., због продуженог кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), за које су им изречене условне осуде и осуђеном С.Р. утврђена казна затвора у трајању од осам мјесеци, осуђеном К.Б. казна затвора у трајању од шест мјесеци, које се неће извршити ако осуђени у року од двије године дана правоснажности пресуде не почине ново кривично дјело.

Против ове пресуде њихови браниоци П.И., адвокат из Т. и Б.С., адвокат из П. – уписан у именик адвоката у Б.Л., поднијели су захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), са приједлогом да се захтјев уважи, обије пресуде преиначи и оптужене ослободи од оптужбе.

У одговору на захтјев републички јавни тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Захтјев опширном елаборацијом правноснажне пресуде у склопу радњи и поступака осуђених подвргава критици закључак суда да се у њиховим радњама стичу сва битна обиљежја кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. КЗ РС. Своје наводе заснива на тврдњи да је осуђени Б. поступао по усменом пуномоћју, а да Р. није знао да се не ради о накнадно пронађеној већ о истој имовини, тако да је доносећи допунско рјешење поступао у складу са основним рјешењем, закључујући како се ради о једном предмету расправљања накнадно пронађене имовине оставиоца у коме је донесено једно рјешење, због чега се може радити само о једном дјелу и једној радњи.

Супротно изнесеним тврдњама и закључцима које захтјев изводи овај суд налази да правноснажна пресуда није починила повреду кривичног закона која се сугерише. Оба осуђена су предузела више радњи које свака за себе представљају сачињавање или употребу лажне исправе, како је то утврђено и у изреци пресуде описано. Кривично дјело фалсификовања исправе из члана 377. КЗ РС у облику употребе такве исправе довршено је у часу кад је извршилац такву исправу учинио доступном лицу којем се подноси са циљем да се постигне ефекат употребе. То што се односе на једно допунско рјешење не конзумира сваку описану радњу и не одузима јој самосталност, како то захтјев погрешно сматра. Све радње, почевши од сачињавања и потписивања захтјева за доношење допунског рјешења, дописивања овлашћења за одрицања од жалбе, па до упућивања дописа надлежном тужилаштву, су самосталне радње извршења кривичног дјела фалсификовања исправе. Како су у овом случају исти учиниоци извршили више истоврсних одвојених радњи, од којих свака појединачно садржи сва законска обиљежја истог кривичног дјела, а између тих појединачно извршених радњи постоји и временски континуитет, с обзиром на истовјетност мотива, јединствени умишљај, исти облик виности, истовјетност начина извршења дјела, то овај суд налази да се у конкретном случају ради о једном продуженом кривичном делу фалсификовања исправе из члана 377. став 2. КЗ РС.

Остале тврдње које се у захтјеву износе усмјерене су на побијање чињеничне основе пресуде и не могу се користити код подношења овог ванредног правног лијека, јер се чињенично стање њим не може ревидирати.

Што се тиче повреде права на одбрану, коју захтјев проналази у томе да другостепени суд није правилно схватио и интерпретирао жалбу бранилаца, због чега су изостали ваљани разлози у погледу тих навода, ни тај приговор није основан. Жалба је првостепену пресуду побијала по свим жалбеним основама али у разлозима није одређено указала које је пропусти и које битне повреде одредаба кривичног поступка је првостепени суд починио. Све то другостепени суд правилно оцјењује дајући о томе разлоге које прихвата и овај суд упућујући на њих подносиоце захтјева.

С обзиром на изнесено нема основа за тврдњу о почињеној повреди кривичног закона и права на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС на штету осуђених које се захтјевом сугеришу, јер их правноснажна пресуда није учинила.

Како није повријеђено право на одбрану, а ни кривични закон на штету осуђених, захтјев за заштиту законитости је из наведених разлога на основу члана 355. ЗКП РС одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић